

Sygn. akt IX Ka 1534/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogna Kuczyńska

Sędziowie: SO Klaudiusz Senator (spr.)

SO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2013 roku

sprawy L. J.

oskarżonego o przestępstwo z art.288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny

z siedzibą w Pińczowie

z dnia 3 czerwca 2013 roku sygn. akt X K 175/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 516, 60 (pięćset szesnaście 60./100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego L. J. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 656, 60 (sześćset pięćdziesiąt sześć 60/100) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

sygn. akt IXKa 1534/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju X Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Pińczowie wyrokiem z dnia 3 czerwca 2013r. uznał L. J.za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288§1 kk w zw. z art. 31§2 kk, za które wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata, na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody, zasądził wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżony i jego obrońca.

Obrońca oskarżonego na podstawie art. 444 kpk i art. 425§1-3 kpk zaskarżył wyrok w całości.

Powołując się na przepisy art.427§2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk obrońca oskarżonego wyrokowi Sądu I instancji zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4, art. 7 k.p.k. polegającą na jednostronnej i niekorzystnej dla oskarżonego L. J. ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz procedowaniu, które charakteryzowało się brakiem obiektywizmu w dążeniu do prawdy materialnej, a przede wszystkim przełamaniu zasady domniemania niewinności i przyjęcia a priori winy oskarżonego, jak również braku w treści uzasadnienia wyroku wnikliwej oceny wiarygodności dowodów, czy raczej dowodu z zeznań świadka E. J., na podstawie których sąd uznał oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu, a także dostatecznego wyjaśnienia, dlaczego sąd odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony L. J. dopuścił się zarzucanego mu czynu podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przemawia przeciwko tej tezie, przy czym błąd ten wynikał w szczególności z:

a. nietrafności przyjętych kryteriów oceny wyrażających się w bezkrytycznej ocenie zeznań świadka E. J., pomimo że zawierają one szereg niejasności i sprzeczności, a wymieniony świadek miał powody i motywację dla pomawiania oskarżonego,

b. uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego L. J. bez rzeczowego i przekonującego wskazania przyczyn krytycznej oceny tego dowodu,

c. interpretowaniu wszelkich ujawnionych w sprawie faktów pod założoną z góry tezę o winie oskarżonego, przy czym interpretacja ta przebiegła całkowicie dowolnie, przez co w części dotyczącej ustaleń stanu faktycznego doszło do wykreowania przez Sąd rzeczywistości, w oderwaniu od istniejących w sprawie dowodów.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący na podstawie art. 427§1 kpk i art. 437§1 i 2 kpk wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Oskarżony L. J. wniósł o anulowanie wymierzonej mu przez Sąd Rejonowy kary. Jak to określił domaga się, żeby przedmiotowy samochód był jego własnością. Oskarżony podniósł niesprecyzowany zarzut co do niszczenia dowodów rzeczowych, nie wskazując nawet jakie dowody ma na myśli. Skarżący zarzucił, że nie została znaleziona deska, którą miał zostać uszkodzony samochód, na którym nie ma zresztą żadnych śladów takiego działania, nie zostały sprawdzone zdjęcia w firmie, w której został ubezpieczony samochód, prokurator nie była na miejscu zdarzenia. Wg. oskarżonego być może pokrzywdzona kazała porysować samochód policji. Oskarżony podniósł opisane w apelacji uwagi co do zeznań świadka M. O. i przesłuchanego w sprawie funkcjonariusza policji. Oskarżony wyraził też wątpliwości co do ustalenia, że przedmiotowy samochód nie został uszkodzony podczas wizyty pokrzywdzonej u koleżanki, a akurat kiedy była policja. Po wniesieniu apelacji oskarżony złożył jeszcze szereg pism, ale wniesione one zostały już po terminie przewidzianym do wniesienia apelacji przez niego czy też obrońcę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób prawidłowy, pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia bowiem Sądu odpowiadają prawdzie materialnej i wynikają z logicznej analizy dowodów. Przypomnieć należy, że zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w przepisie art. 7 kpk nakazuje organom procesowym, w tym – sądowi, by oceniały znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związanymi żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Sąd Rejonowy nie uchybił zasadzie swobodnej oceny dowodów analizując materiał dowodowy w

jego całokształcie. Sąd poddał ocenie wszystkie dowody zebrane w sprawie, zarówno te na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, co znalazło swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Obrońca oskarżonego w apelacji podniósł naruszenie art. 4 kpk. W zakresie zarzutu obrazu art. 4 kpk przypomnienia wymaga, że przepis ten stanowi ogólną dyrektywę adresowaną do organów prowadzących postępowanie i zarzut jego obrazu, bez wskazania innych konkretnych przepisów procesowych, które miałyby zostać naruszone, nie może stanowić samoistnej podstawy apelacji, o ile odwołujący nie wskazuje obrazu konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady.

Podkreślić należy, że podstawą prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, a co za tym idzie podstawą wyroku był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, przy czym Sąd wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd I instancji zapoznał się ze wszystkimi dowodami, jakie strony mu przedstawiły, rozważył je wszystkie w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu. Sąd Okręgowy zbadał tę ocenę w oparciu o krytykę przedstawioną w skargach apelacyjnych i nie znalazł podstaw do jej kwestionowania.

Obrońca oskarżonego zarzucił, że zeznania oskarżycielki posiłkowej zawierają szereg niejasności i sprzeczności, ale we wniesionym środku odwoławczym nie wskazał takowych. Tymczasem wbrew takiemu zarzutowi podzielić należy ocenę Sądu Rejonowego. Analiza zeznań E. J. prowadzi do jednoznacznego wniosku, że zeznania te były konsekwentne i niesprzeczne.

Zwrócić należy uwagę, że pokrzywdzona zaraz po zdarzeniu wezwała policję, skutki działania oskarżonego widzieli przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusz policji T. L., który przedstawił relację E. J., która w pełni korelowała z treścią zeznań pokrzywdzonej złożonych w niniejszej sprawie oraz M. O.. Policja dokonała oględzin uszkodzonego pojazdu, jak i sporządzona została dokumentacja fotograficzna. Potwierdzeniem zeznań pokrzywdzonej jest także znaleziony na jednej z desek ślad linii papilarnych pochodzący od oskarżonego.

Tak więc zeznania oskarżycielki posiłkowej znajdują oparcie w innych zebranych w sprawie dowodach. Całkowicie gołosłowne jest twierdzenie obrońcy oskarżonego, że Sąd Rejonowy interpretował wszelkie fakty pod założoną z góry tezę o winie oskarżonego. Sąd I instancji należycie rozważył cały zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Strony istotnie są skonfliktowane. Nie oznacza to jednak, że pokrzywdzonej tylko z uwagi na ten fakt nie można dać wiary, a argumentacja obrońcy oskarżonego sprowadza się tylko do tej okoliczności. Skarżący, jak i zresztą sam oskarżony w swojej apelacji, nie odnoszą się do argumentacji Sądu I instancji, jak i pozostałych zebranych w sprawie dowodów korespondujących z zeznaniami E. J..

Sąd należycie odniósł się także do wyjaśnień oskarżonego wskazując dlaczego nie zasługują na wiarę.

Sąd Okręgowy podziela ocenę dowodów przedstawioną przez Sąd Rejonowy, której zbędne jest powtarzanie w niniejszym uzasadnieniu.

Odnosząc się jeszcze dodatkowo do apelacji oskarżonego Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że w toku całego postępowania nie było podnoszone, że miały być niszczone jakieś dowody. Zarzut jest absurdalny. Tak samo zresztą należy ocenić sugestię, że to policja miała dokonać uszkodzenia samochodu. Wbrew twierdzeniom oskarżonego zostały zabezpieczone deski, które w czasie zdarzenia używał oskarżony. Zbędne było żądanie zdjęć samochodu od firmy ubezpieczeniowej skoro policja dokonała oględzin pojazdu i wykonała dokumentację fotograficzną. Z takich samych przyczyn zbędna była obecność prokuratora na miejscu zdarzenia. Żadna okoliczność nie wskazuje, że samochód s. został nabyty, jako uszkodzony, w toku postępowania nie była zresztą nawet podnoszona taka okoliczność. Prawidłowo Sąd ocenił zeznania przesłuchanego w sprawie funkcjonariusza policji i świadka M. O..

Słusznie Sąd Rejonowy podniósł, że cudza rzecz dla sprawcy, to także rzecz stanowiąca współwłasność sprawcy i innej osoby.

Zwrócić jednak należy uwagę, że przedmiotowy samochód S. został nabyty przez K. J., a następnie darowany pokrzywdzonej (k.21,22). Do okoliczności tych odniosła się także E. J. w swoich zeznaniach.

Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego samochód S. jest zarejestrowany na pokrzywdzoną i K. J.. Oskarżony, jak twierdzi jedynie jeden raz siedział w tym pojeździe (k.44). Wskazując w swoich wyjaśnieniach majątek wspólny oskarżony nie wymienił przedmiotowego samochodu (k.44). To, że oskarżony w sprawie o podział majątku wspólnego zgłosił samochód S. do podziału nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Reasumując powtórzyć należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów i należycie swoje stanowisko uzasadnił. Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd I instancji dokonał prawdziwych ustaleń faktycznych w sprawie, które Sąd Okręgowy aprobuje. Tym samym nie są zasadne zarzuty zawarte w apelacjach kwestionujące prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy.

Mając powyższe na uwadze należało, na podstawie art. 437§1 kpk orzec, jak w punkcie I wyroku. Dodać należy, że apelacje były oczywiście bezzasadne, gdy już z samej ich treści wynika, że uwzględnione być nie mogły, skoro zawierały przytoczone jednostronnie i ogólnikowo okoliczności na korzyść oskarżonego bez rozważenia całokształtu występujących w sprawie okoliczności decydujących o jej rozstrzygnięciu.

Orzeczenie w punkcie II wyroku dot. zasądzenia na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną oskarżonemu oparte zostało na treści art. 618§1 pkt 11 kpk, art. 619§1 kpk, art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. Ust. z 2002r. nr 123 poz. 1058 z późn. zm.), §2 ust.3, § 14 ust. 2 pkt 4, §19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. Ust. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

W punkcie III wyroku Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, na które składają się opłata w wysokości należnej za I instancję (na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych - t.j. Dz. Ust. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) w kwocie 120 zł., zasądzone wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu w kwocie 516,60 zł. i ryczałt za doręczenie wezwań w kwocie 20 zł. Od daty czynu upłynął na tyle długi okres, że oskarżony był w stanie zgromadzić środki na poniesienie kosztów postępowania, które spowodował swoim zachowaniem. Nadto, jak sam oskarżony deklarował w swoich wyjaśnieniach posiada majątek (k.44), uwzględniając dodatkowo fakt, że oskarżony może podjąć się pracy dorywczej uznać należy, że jest w stanie uiścić zasądzone koszty sądowe.

SSO Andrzej Ślusarczyk SSO Bogna Kuczyńska SSO Klaudiusz Senator